

Honora

Il·lustracions: Bet Calderer / Text: Xavier González-Costa

Finalment, l'atzar o la pregària van donar el seu fruit, i aquella parella, ja gran, que mai abans havia pogut concebre un fill, quan ja tothom -fins i tot ells- havia perdut la fe, va portar al món dos bessons preciosos que podrien continuar aquell antic i noble llinatge d'Honora, que semblava condemnat a l'extinció.

Anys més tard, quan els nois ja van ser grans, els vells pares van marxar a fer companyia als avis, besavis i rebesavis, deixant a cada fill una de les dues masies que havien conservat per a ells, a banda i banda de l'era de casa.

Eren germans els hereus d'Honora, i treballaven plegats les terres, cada vegada més ermes, dels seus avantpassats; fins que la gran plaga els ho va prendre tot.

Va ser llavors quan els seus veïns de Supèrbia, al sud, i d'Arrogància, al nord, que sempre els havien enveja (l'enveja és l'admiració corrompuda pel més mesquí dels sentiments d'inferioritat), es van veure valents per arrabassar-los-hi el seu tros i engrandir els seus dominis. I allò que havien estat terres de pau i prosperitat, es convertiren en camps de batalla, de malaltia i de mort.

La guerra va durar molts anys i els dos germans van sobreviure a aixopluc de les seves cases, que no havien pogut ensorrar ni les escomeses més acarnissades, perquè la profunditat dels seus fonaments i la solidesa de la construcció estaven per damunt, i més amunt, de les plagues i les batalles.

Supèrbia i Arrogància van lluitar, viscerals, per poder ser els Senyors d'aquelles terres antigues d'Honora; però veient que cap dels dos exèrcits aconseguiria superar l'altre per la força, un dia es van trobar a l'era de les cases, que resistien miraculosament a la devastació que s'estenia més enllà dels quatre punts de l'horitzó, i van fer un tracte: marcarien una nova frontera que passaria pel bell mig d'allà on eren, quedant la masia d'un germà al nou domini de Supèrbia i l'altra al d'Arrogància.

Van trucar a la porta de les cases i van aparèixer, ennegrits de la sutja del confinament i esquelètics d'inanició, els dos germans, cada un al llindar de la seva entrada. Feia tota una guerra que no s'havien pogut veure, perquè tota aquella guerra els havia tingut reclosos sense poder-se veure.

Però, quan en veure's, van voler córrer per abraçar-se, les baionetes dels soldats els ho van impedir i el dos cabdills enemics, i socis en la invasió, els van parlar:

-Habitants d'aquesta terra, des d'avui ja sou, i només sou, Supèrbia -va dir l'un.

-Habitants d'aquesta altra terra més al nord, des d'ara, i per sempre, sou Arrogància -va dir l'altre.

Els dos germans, amb els ulls entelats, van replicar que ells eren Honora... però una bufetada els va creuar la cara.

-Ara sou Supèrbia i Arrogància -van cridar els nous amos.

-Nosaltres som Honora, com ja ho eren els nostres pares i la resta dels avantpassats de la nostra antiga nissaga -... i una fuetada els va marcar l'esquena.

-Sou Supèrbia!

-Sou Arrogància!

-Som Honora -...i una nova garrotada els va esterrecar damunt la pols.

Els dos cabdills van escopir al terra, a aquella Terra, i van proclamar:

-Visca Supèrbia i visca Arrogància! Honora no existeix.

I des d'aleshores, una tanca de filat espinós travessa l'era, i tots dos germans conreen la seva terra amb sengles marques que resen Supèrbia i Arrogància, gravades amb foc, al mig del front; però amb una marca, també tots dos, que crida Honora, fixada amb amor i memòria, al mig del cor.

avier González-Costa va començar a viatjar als vuit anys acompanyant a Juli Verne i a Tintin. Després, de gran, ha anat a veure si és veritat, cooperant amb la desapareguda organització "Viatgers sense Fronteres" que va presidir des de la seva fundació. És escriptor autodidacta, de formació acadèmica en el món de les ciències. Ha guanyat diversos premis de poesia i de teatre. Com a actor, porta més de vint-i-cinc obres de teatre al sarró del Garrofa, que va interpretar durant vint-i-sis Nadals als Pastorets de Berga.

Bet Calderer és una Berguedana de Barcelona, artista i grafista. Sortida dels forns de la Facultat de Belles Arts de la capital, se sent orgullosa de poder dir que va començar a treballar al costat de Pepe Calvo, amb qui va aprendre l'ofici de donar solucions de disseny gràfic per a empreses com Coca-cola, Santiveri, Martínez-Bimbo, Marcilla, etc. Des de fa quinze anys ha fet de la seva passió, la pintura i el dibuix, el seu modus vivendi. Ha col·laborat amb Ibèrica de dansa amb l'escenografia pictòrica de l'espectacle "Las estaciones".